

*New York Timesi bestsellerite autor*

# SHARON SALA

*Romaan*

# PUUDUV PUSLE- TÜKK

Originaali tiitel:  
Sharon Sala  
The Missing Piece  
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele üksikõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull  
Toimetanud Ilona Raidmaa  
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Sharon Sala  
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06379920  
ISBN 978-9949-82-601-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest **[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)**

*See raamat on pühendatud inimestele, kes ei anna elule alla.*

*Kathyle, sinu visa ellujäämistakte eest. Ma loon kõik jõulised  
kangelannad, keda eales kujutan, sinu järgi.*

*Irisele, kes pidas vastu üheksakümmend kaheksa aastat, viimased neliteist  
dementsena. Tema vaim ei murdunud kunagi. Aga lõpuks andis alla  
tema keha.*

*Minu Bobbyle. Ta lahkus siitilmast, kuid ei lahkunud eales minust.*



## Üks

SÕIT hommikuse tipptunni ajal Dallase ringteel elektriveoki järel polnud nõrganärvilistele. Teha seda vihmas oli justkui pimesi sõitmine. Charlie Dodge'i maasturi kojameestest polnud suuremat abi tema ees liikuva veoki rataste alt tulevate pritsmete vastu. Ehkki Charlie oli selles olukorras olnud loendamatuid kordi, ei teinud see asja hõlpsamaks.

Tema sisemust haaranud krambil polnud ilmaga midagi pistmist, küll aga oli see igat pidi seotud sellega, et Charlie oli teel hooldekodusse külastama oma Alzheimeri tõvega abikaasat. Nõrdimust tekitas, et enne pidi ta läbi astuma oma büroost, sest Wyrick nõudis seda.

Charlie ei teadnud ikka veel, kuidas ta oli lasknud nii võimukal ja ekstsentrilisel naisel saada oma bürooülemaks, aga nüüd oli too kindlalt paigas. Wyrick oli veidi üle meeter kaheksakümne pikk, kõhn kui piitsavars ja harilikult riides nagu murdvaras. Mingil ajal, enne kui Charlie temaga tutvus, oli Wyrick põdenud vähki. Ta oli vähist jagu saanud, ent haigus oli oma märgi maha jätnud.

Wyrick oli enda pettumuseks igaveseks kiilaks jäänud. Lisaks puudusid tal ripsmed, kulmud ja rinnad – viimased seetõttu, et ta keeldus taastusoperatsioonist, mis oli täielikult tema enda valik, trotsist, et tal polnud enam võimalik juukseid kasvatada. Kui ta pidi kummaline välja nägema, tegi ta seda oma tingimustel.

Endise sõjaväelasena oli Charlie vapustuskindel, seega ei hoolinud ta põrmugi, milline Wyrick välja nägi. Naine oli tehnoloogia-geenius, Mensa liige, karates Charliest parem, tal oli piloodilitsents ja ta sõitis Mercedesega.

Charliel oli alles tarvis leida midagi, mida Wyrick teha ei osanud – ja seejuures hästi teha. Ent need olid naise vankumatu ausus, tema pühendumus muuta Charlie firma edukaks ja teadmine, et Wyrick teda alati toetas, mis panid ta taluma Wyricki pidevaid ja julmi hinnanguid sellele, mida tema valesti tegi.

Kui Charlie nägi lõpuks osariikidevaheliselt kiireteelt I-35 väljasõitu, mis viiks ta Dallase kesklinna, kiirendas ta kurvi võtma. Keeramise ajal helises ta telefon. Eeldades, et see on Wyrick, kes helistab, et küsida, kus pagan ta on, vastas ta närvilise häälega.

„Mis on?“

„Kas Charlie Dodge kuuleb?“

Charlie kortsutas kulmu. See polnud Wyrick.

„Jah, kes helistab ja kuidas te mu numbri saite?“

„Siin Jason Dunleavy Denveri Dunleavyde seast. Ma tahan teid palgata.“

Charlie hääletoonis peegeldus uskumatus, kui ta püüdis meenutada, kust see nimi tuttav oli. „Kuidas te mu numbri saite?“ küsis ta uuesti.

„Ted Dunleavy andis mulle selle.“

„Doktor Dunleavy andis teile mu isikliku numbri?“

„Mitte päris nii. Ma võisin saada selle tema telefonist ilma ta loata, kuid ta soovitas teid ja see asi on suure...“

Charlie katkestas ühenduse ja keskendus autojuhtimisele.

Ta jõudis vilunult kõrghoone juurde, kus asus tema büroo, ja hoonega ühendatud parkimismajja sõitmine võttis pisut pinget maha. Charlie lülitas kojamehed välja ja sõitis kuuendale korrusele, talle määratud parkimiskohale, ja väljus autost.

Charlie tegi seisupausi, andes oma kangele põlvele veidi aega koanemiseks, siis asus kõndima. Vihmaladin summutas tavapärase sammude kaja, see tegi ta närviliseks. Kui ta ei kuule ennast, ei ole ta võimeline kuulma ka kedagi teist. Charlie heitis üleõlapilgu selja taha enam kui korra, jätkates sammumist sissepääsu poole, mis viis

külghoonesse, ja hingas kergemalt, kui oli võtmekaardi lugejast läbi tõmmanud.

Charliet huvitas, mida nii olulist oli Wyrickil vaja lasta temal allkirjastada, ja ta katsus kärmesti büroosse jõuda.

Kohe, kui ta sisse astus, tundis ta sandlipuu lõhna küünlast, mida Wyrick põletas taktitundeliselt puhkeruumis – ja seejärel andis Charlie oma parima, et mitte reageerida Wyricki riietusele, kui nägi naist puhkeruumist väljumas, et oma kirjutuslaua juurde minna.

Liibuvad mustad püksid olid säärhipidi topitud põlvini ulatuvatesse saabastesse, must kõrge kaelusega sviiter, must lendurijakk. Wyricki ainus järeleandmine naiselikkusele oli must silmapliiats ja lilla lauvärv. Ta nägi välja tublisti pikem kui tema meeter kaheksakümmend ja tema ainitine pilk oli peaaegu hirmutav.

„Kena hommikut!“ sõnas Wyrick.

„See on vaieldav,“ pomises Charlie. „Mida sa tahtsid, et ma allkirjastaksin?“

Wyrick avas kausta, keeras tema ette pool tosinat lehte, mis olid märgistatud lipikutega Charlie allkirja tarvis, ja ulatas talle pastapliiatsi.

Charlie oli just alustamas teksti ülevaatust, kui büroo uks avanes. Üle koridori asuva kindlustusfirma sekretär astus sisse, käes notari pitsat, ja talle järgnes kaks firmas töötavat agentti.

„Mida nemad siin teevad?“ küsis Charlie.

Wyrick osutas paberitele. „Kui need on vastuvõetavad, on meil vaja need notariaalselt kinnitada.“

Charlie vaatas uuesti pabereid. „Mida ma täpselt siin praegu loen?“ küsis ta.

„Pabereid, mille palusid koostada Annie hooldamiseks juhul, kui sinuga peaks midagi juhtuma.“

„Oh.“

Charlie uuris kõiki pabereid kuni viimase ni ja siis peatus.

„Miks pole neil paberitel minu nõo Laura nime, nagu ma palusin?“

„Sest kui ma tegin tema kohta taustakontrolli, avastasin, et ta on

võõrutusravil; võiksin lisada, et kolmandat korda ja hasartmängu-sõltuvuse pärast. Ma oletasin, et sa ei taha, et tema kontrolliks raha, mis kulub Annie hoolduseks.“

Charlie pilgutas silmi. „Ülirange Laura mängib hasartmänge?“

Wyrick osutas teisele toimikule oma kirjutuslaual. „Üksikasjad on kõik seal.“

Charlie lõi selle peale käega.

„Siis pole siin midagi allkirjastada, kuni...“

„Loe kolmandat lehekülge, pööra sel korral erilist tähelepanu löigule A ja alalõigule 1,“ käis Wyrick peale.

Charlie lehitses pabereid, luges teksti, siis peatus järsku ja tõstis pilgu. „Sina?“

„Kuni sa leiad kellegi teise, olen mina mõistlik asendaja. Ma ei vaja raha ja ma austan sinu pühendumist abikaasale. Kui sa leiad vastuvõetavama pereliikme, võime lepingut muuta. See lihtsalt kaitseb teda seni.“

Charlie vaatas Wyrickile ainiti otsa. Esmalt lillat lauvärvi ja siis tema peaaegu musta huulevärvi – ning taipas, et ta usaldab oma elu iga päev Wyricki kätte. Ta võib temale usaldada ka Annie elu.

„Täna sind,“ lausus Charlie karedalt. Ta allkirjastas paberid ja ulatas need notarile, kes juhendas tunnistajaid allakirjutamisel. Notar pani pabereile pitsati ja allkirja, enne kui ulatas need Wyrickile samal ajal, mil nad büroost lahkusid.

Charlie oli ikka veel sõnatu tõsiasja peale, et tema nõbu oli võõrutusravil, kui Wyrick tõusis püsti, et teha paberitest koopiad. Ta andis Charliele lepingu originaali, pani teise kausta ja viimase oma lauale.

„Ma saadan selle postiga sinu advokaadile, et ta selle säilitaks.“

Charlie noogutas. „Praeguseks seega kõik?“

„Jah, kui sa ei taha...“

„Ükskõik mida sa öelda kavatsesid, on vastus ei. Ma lähen Annie vaatama. Ära mind telefonikõnedega tülitada. Juhtugu mis tahes, pane teated kirja.“



Charlie tegi pausi, oodates, et Wyrick annaks teada, et oli aru saanud. Mehe silmad tõmbusid pilukile.

„Pagan võtaks, Wyrick, kas sa kuulsid mind?“

Wyrick kirjutas aadressi Charlie advokaadile mõeldud ümbrikule ega vaevunud isegi pilku tõstma.

„Muidugi kuulsin ma sind. Mul ei pruugi küll tisse olla, aga mu kõrva-dega on kõik korras. Jäta see tujutsemine ja mine oma naist vaatama.“

„Kes siin büroos ülemus on?“ kähvas Charlie.

Nüüd tõstis Wyrick pilgu, pannes ta paika tolle sünge sügava pilguga, mille ta oli täiuseni viinud, ega lausunud midagi.

Charlie vaatas talle ainiti vastu, soovides, et ta poleks esimene, kes pilgu ära pöörab, ja keskendus selle asemel tõmblevale närvile naise vasaku silma kõrval.

„Hästi,“ pomises Charlie ja hakkas büroost väljuma, kui kuulis jooksumüdinat ja ruumi tormas keegi mees, kes lõi oma selja taga ukse pauguga kinni.

Mees oli keskealine, ent heas vormis ja tema Gucci ülikond andis tunnistust kas suurest laristamiskombest või suurest rahast. Ta võttis taskust taskurätiku ja hakkas laupa pühkima, seejärel seadis lipsu otseks, kinnitades meeleheitliku pilgu Charliele.

„Kas teie olete Charlie Dodge?“

Charlie arvates meenutas mees vanemat väljaannet näitleja Robert Downey nooremast, lausa peente vuntsideni välja.

„Jah,“ ütles Charlie. „Kes teie olete?“

„Anson Stiller. Ma vajan teie abi. Keegi püüab mind tappa.“

Enne kui Charlie jõudis vastata, kuulsid nad kõik koridoris veel kellegi samme. Astuti pika sammuga ja see samm oli raske. Charlie silmitses Stillerit. Too nägi välja, nagu hakkaks minestama, ja siis avanes uks sissepoole ning Stiller karjatas.

„See on tema! See on mees, kes püüab mind tappa!“

Mees nägi Stillerit, tõmbas käed rusikasse ja suundus tema poole raevust mõirates.